

บทที่ 4

ข้อมูลทั่วไป

บริบทของโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร

ภาพ 1 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร

โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ตั้งอยู่เลขที่ 6 ถนนโสตศึกษา ตำบลช้างเผือก
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โทรศัพท์ 0-5322-2475 โทรสาร 0-5335-7177 สังกัดสำนัก
บริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ
มีพื้นที่ 5 ไร่ 3 งาน 10 ตารางวา ภายในโรงเรียนประกอบด้วย อาคารสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

1. อาคาร คสล. 318

เป็นอาคารเรียน 3 ชั้น ชั้นล่างเป็นห้องทำงานของฝ่ายบริหาร และฝ่ายต่าง ๆ ชั้นที่ 2, 3 เป็นห้องแนะแนว และห้องกลุ่มสาระวิชาต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จะเรียนอยู่ในอาคารนี้ ยกเว้นในคาบวิชาชีพ จะเรียนตามห้องปฏิบัติการต่าง ๆ ในชั้นที่ 3 มีห้องตรวจการได้ยิน และห้องฝึกพูด ซึ่งมีอุปกรณ์ค่อนข้างพร้อมสำหรับให้บริการแก่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน

2. อาคารเรียนแบบพิเศษ 5 ชั้น (อาคารสยามบรมราชกุมารี)

เป็นอาคารเรียนแบบพิเศษ 5 ชั้น ชั้นล่างเป็นห้องฝึกวิชาชีพ เช่น งานประดิษฐ์ ดัดเย็บเสื้อผ้า งานเชื่อม โลหะ ชั้นที่ 2 เป็นห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ 2 ห้อง และห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ชั้นที่ 3 เป็นห้องเรียนพิมพ์ดีด และห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ส่วนชั้นที่ 4 เป็นหอพักหญิง 1, 2 ชั้นที่ 5 เป็นคาเฟ่สำหรับตากเสื้อผ้าของนักเรียนหอพักหญิง

3. อาคารอนุเคราะห์

เป็นอาคาร 5 ชั้น โดยชั้นที่ 1 เป็นห้องพยาบาล และโรงอาหาร ชั้นที่ 2 เป็นห้องเรียนนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1, 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ชั้นที่ 3 เป็นห้องประชุม ชั้นที่ 4 เป็นหอพักนักเรียนชายเล็ก ชั้นที่ 5 เป็นหอพักชายใหญ่ และคาเฟ่สำหรับซักผ้าตากเสื้อผ้าของนักเรียนชายทั้งหมด

4. ห้องสมุด

อยู่ที่ชั้น 2 ของอาคารครึ่งตึกครึ่งไม้ ซึ่งเดิมอาคารนี้เป็นหอพักสำหรับนักเรียนหญิง แต่เมื่อมีการก่อสร้างอาคารสยามบรมราชกุมารีเสร็จแล้ว นักเรียนได้ย้ายขึ้นไปอยู่หอพักใหม่ จึงปรับใช้อาคารนี้เป็นห้องสมุด ส่วนใต้ถุนอาคารได้ปรับปรุงเป็นห้องปฏิบัติการศิลปะ, การทำ บาดิก และสหกรณ์ร้านค้าของโรงเรียน ซึ่งมีครูดำเนินการร่วมกับนักเรียนที่สนใจงานนี้

5. หอพักหญิง

เป็นอาคารครึ่งปูน ครึ่งไม้ 2 ชั้น โดยชั้นบน เป็นหอพักหญิง ชั้นล่างเป็นห้องแต่งตัว ห้องอาบน้ำนักเรียน นอกจากนี้ได้มีการต่อเติมอาคารออกมา ใช้เป็นห้องปฏิบัติงานเซรามิก เพื่อฝึกวิชาชีพให้นักเรียนได้นำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคต

6. สนามเทคอนกรีต

เป็นสนามเทคอนกรีต ที่ใช้งานอนุเคราะห์ นับตั้งแต่เข้าแถวเคารพธงชาติ เล่นฟุตบอล บาสเกตบอล และกีฬาอื่น ๆ นอกจากนี้บริเวณถนนภายในโรงเรียนได้มีการลาดเท

คอนกรีตให้เรียบ และมีการปรับพื้นที่บริเวณถนนสำหรับให้นักเรียนหอพักใช้เป็นที่ฝึกกีฬาต่าง ๆ เช่น ลู่วิ่ง แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส เปตอง ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่ของโรงเรียนค่อนข้างจะคับแคบ จึงต้องมี การตัดแปลงประยุกต์ใช้พื้นที่ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด รถยนต์ยานพาหนะต่าง ๆ ที่เข้ามาในโรงเรียนจะชะลอความเร็ว วิ่งช้า ๆ เพื่อป้องกันอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียน

7. พื้นที่อื่น ๆ ประกอบด้วย

7.1 ร้านขายพวงหรีด ดำเนินงาน โดยคนหูหนวก ซึ่งจะรับบริจาคหรีด แล้วนำมาขายในราคาถูก เงินรายได้ทางโรงเรียนจะนำมาสนับสนุน โครงการต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

7.2 อาคารเรือนเพาะชำ และฝึกริชาชีพทำขนม

7.3 บริเวณเพาะปลูกงานเกษตร และคาร์แคร์ ซึ่งจะเป็พื้นที่ฝึกงานอาชีพอีกแห่งหนึ่งของนักเรียน อยู่ติดถนนฝั่งตรงข้ามเยื้องประตูเข้าหน้าโรงเรียนมีเรือนเพาะชำขนาดใหญ่ 2 หลังอยู่ด้านหน้า ตรงกลางพื้นที่เปิดกิจการคาร์แคร์ เพื่อให้นักเรียนใช้เวลาในวันหยุดทำงานหารายได้ระหว่างเรียน พื้นที่ด้านในมีบ่อเลี้ยงปลา ปลูกพืชล้มลุก และไม้ยืนต้นรอบบ่อปลา

การดำเนินงานของโรงเรียน

โรงเรียนรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในเขตภาคเหนือตอนบน 8 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ แพร่ น่าน ลำพูน ลำปาง พะเยา แม่ฮ่องสอน และเชียงราย เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2549 มีนักเรียนจำนวน 401 คน แบ่งเป็น เพศชาย จำนวน 219 คน เพศหญิง จำนวน 182 คน ในจำนวนนี้เป็นนักเรียนประจำ จำนวน 316 คน และนักเรียนไป-กลับ จำนวน 85 คน นักเรียนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีฐานะยากจนถึงปานกลาง ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษากับทางโรงเรียนน้อย เนื่องจากอยู่ไกลและต้องประกอบอาชีพของตนเอง ทำให้ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเวลาในการดูแลความเป็นอยู่ของบุตรหลานตนเองมากนัก บุคลากรของโรงเรียนมีจำนวน 69 คน ประกอบด้วย ข้าราชการครู 48 คน ครูอัตราจ้าง 7 คน ลูกจ้างประจำ 8 คน ลูกจ้างมูลนิธิ อนุสารสุนทร 9 คน ในแต่ละปีโรงเรียนได้รับงบประมาณจากรัฐบาลและหน่วยงานภาคเอกชนต่าง ๆ ดังนี้

1. เงินงบประมาณจากสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา เป็นค่าวัสดุ ครุภัณฑ์ ค่าสาธารณูปโภค เงินเดือนค่าจ้าง และเงินอุดหนุนนักเรียนประจำ

คนละ 32 บาทต่อวัน นักเรียนไป-กลับ คนละ 11 บาทต่อวัน

2. มุลนิธิอนุสารสุนทร เพื่อสงเคราะห์คนหูหนวกในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี อนุเคราะห์ค่าจ้างครูมูลนิธิ และสนับสนุนงบประมาณโครงการต่าง ๆ ที่โรงเรียนเสนอขอความอนุเคราะห์ในแต่ละปีการศึกษา เช่น การจัดงานภาษาไทย

3. มูลนิธิเปรม ดิณสุตานนท์ จังหวัดเชียงใหม่ เดิมก่อตั้งขึ้นเพื่อนำดอกผลออกมาใช้จ่ายเป็นค่าอาหาร อาหารเสริมให้กับนักเรียน เนื่องจากงบประมาณที่ได้รับจากรัฐบาลได้ไม่ครบตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ในขณะนั้น เมื่อ พลเอก เปรม ดิณสุตานนท์ ได้มาเยี่ยมเยียนรับทราบถึงความขาดแคลน จึงได้บริจาคเงินจัดตั้งมูลนิธิเปรม ดิณสุตานนท์ขึ้นมา ปัจจุบันมูลนิธิเปรม

ดิณสุตานนท์ ได้สนับสนุนงบประมาณในโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น การเข้าค่ายลูกเสือ

4. เงินบริจาค เพื่อเป็นทุนการศึกษาสำหรับนักเรียนที่ยากจน และเป็นค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับนักเรียน

วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์

วิสัยทัศน์ของโรงเรียน มุ่งพัฒนาจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามศักยภาพ เพื่อให้ นักเรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (เก่ง ดี มีสุข) และไม่เป็นภาระต่อสังคม

พันธกิจ

1. พัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (SBM)
2. พัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิต
3. พัฒนาระบบบริหารงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน (PBB)
4. พัฒนาหลักสูตร และการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. พัฒนาครู และบุคลากรให้มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ

เป้าประสงค์

ผู้เรียนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างมีคุณภาพ มีทักษะเพียงพอในการศึกษาต่อ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

ระบบโครงสร้างการบริหาร

โรงเรียนแบ่งโครงสร้างการบริหารออกเป็น 5 กลุ่มงาน ได้แก่ งานวิชาการ งานบริหารงานบุคคล งานกิจการนักเรียนประจำ – ไปกลับ งานแผนงานและงบประมาณ และงานบริหารทั่วไป

งานวิชาการ

โรงเรียนจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2544 โดยปรับปรุงแผนการเรียนรู้ ที่คาดหวัง เนื้อหาสาระทั้ง 8 กลุ่มสาระวิชา ให้เหมาะสมกับความบกพร่องทางการได้ยิน ในเนื้อหาที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง เช่น เสียงสระต่าง ๆ การออกเสียงตามวรรณยุกต์ หรือ เนื้อหาที่ลึกซึ้งยากเกินกว่าที่เด็กบกพร่องทางการได้ยินจะจดจำ หรือเข้าใจก็จะมีกรปรับเนื้อหา สาระให้ง่าย เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการสอนจะใช้วิธีสอนระบบ รวม (Total Communication) ได้แก่ การฝึกฟัง การฝึกพูด การอ่านริมฝีปาก การเขียน การสะกด นิ้วมือ และการใช้ภาษามือ แต่ปัจจุบันส่วนใหญ่จะใช้ภาษามือในการสื่อสารกันมากกว่าวิธีอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่หูหนวกเกิน 110 เดซิเบล การใช้ภาษามือซึ่งเป็นภาษาที่หนึ่งของ นักเรียนจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจมากกว่าการใช้วิธีการอื่น ๆ

ในระดับชั้นอนุบาล ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนจะเรียนอยู่ในห้องเรียนของตนเอง โดยมีครูประจำชั้นสอนวิชาต่าง ๆ เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ส่วนรายวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา หรือกลุ่มการทำงานอาชีพและเทคโนโลยี จะมีครูพิเศษ สอน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 นักเรียนจะเดินเรียนตามห้องกลุ่มสาระวิชาต่าง ๆ ที่จัดไว้ในตารางสอน ในอดีตการแบ่งห้องเรียนจะใช้ระดับการได้ยินเป็นเกณฑ์ในการแบ่งนักเรียน โดยห้อง 1 นักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนที่หลงเหลือระดับการได้ยินอยู่บ้าง ครูจะให้ นักเรียนใส่เครื่องช่วยฟัง เพื่อช่วยในการได้ยินขณะเรียน ส่วนห้อง 2, 3, 4 เป็นนักเรียนที่สูญเสีย การได้ยินมากจนถึงหูหนวก และหลายคนมีความพิการซ้ำซ้อนทางด้านสายตา ด้านสติปัญญา และด้านอื่น ๆ ร่วมด้วย ซึ่งส่งผลให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปด้วยความยากลำบาก ในปัจจุบันได้มีการลดละนักเรียนทั้งกลุ่มดี และกลุ่มอ่อน เฉลี่ยให้ใกล้เคียงกัน เพื่อให้ นักเรียนที่เก่งกว่าได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนกว่าตนเอง พบว่าการให้นักเรียนที่เก่งกว่าใช้ภาษามือ อธิบายให้เพื่อนที่ไม่เข้าใจเนื้อหาวิชา จะช่วยย่นระยะเวลาในการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

การเรียนภาคทฤษฎีในห้องเรียนมักประสบปัญหา เนื่องจากนักเรียนมีข้อจำกัดใน ด้านการอ่าน การเขียน ไม่เข้าใจความหมายของคำ หรือประโยคที่ครูเขียนบนกระดาน ครูต้อง ใช้เวลาในการอธิบายความหมายของคำแต่ละคำ ที่เขียนบนกระดาน โดยใช้ภาษามืออธิบาย

ซึ่งบางคำไม่มีภาษามือใช้ ครูต้องเขียนและยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ ทำให้ การสอนแต่ละครั้งใช้เวลาสอนมาก แต่ได้เนื้อหาน้อย เมื่อเทียบกับการสอนเด็กปกติ การสอน ภาคทฤษฎีที่เป็นเนื้อหาวิชาให้นักเรียนอ่าน นักเรียนจะไม่ค่อยจดจำ เข้าใจยาก ซึ่งเหตุนี้ส่ง ผลให้การประเมินความคิดในระดับสูง เช่น การวิเคราะห์ สังเคราะห์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ ได้ยินดีน้อยกว่าเด็กปกติ

กิจวัตรประจำวันของนักเรียนประจำ

โรงเรียนมีหอพักสำหรับนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างอำเภอ ต่างจังหวัด ได้พัก ประจำอยู่ 5 หอพัก คือ หอพักชาย 2 หอพัก และหอพักหญิง 3 หอพัก โดยหอพักชายจะอยู่ที่ ชั้น 4 และชั้น 5 อาคารเอนกประสงค์ แยกเด็กโตและเด็กเล็กอยู่คนละหอพัก ส่วนหอพักหญิง อยู่ที่ชั้น 4 อาคารสยามบรมราชกุมารีมี 2 หอพัก และอีก 1 หอพักแยกต่างหาก อยู่ที่อาคารครึ่ง ปูน – ครึ่งไม้ 2 ชั้น โดยเด็กโตและเด็กเล็กอยู่คนละกัน แต่ละหอพักจะมีครูหอพักประจำอยู่ หอพักละ 2 คน ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ นักเรียนจะตื่นนอนเวลา 05.30 น. เพื่อทำธุระส่วนตัว ทำเวร ดูแลความสะอาดของหอพัก เวลา 07.00 น. เข้าแถวรับประทานอาหารเช้าที่โรงอาหาร แต่ละหอพักจะมีหัวหน้า คอยดูแลสมาชิกในหอพักของตนเองเข้าแถวให้เรียบร้อย ก่อนเดินไป รับอาหารเช้า และนั่งตามโต๊ะอาหารที่จัดไว้เป็นกลุ่ม ๆ ละ 6 คน

เมื่อรับประทานเสร็จแล้ว ทุกคนจะรับผิดชอบล้างช้อนและถาดอาหารของตนเอง ก่อนนำไปฟึ่งที่ชั้นเก็บ โดยมีหัวหน้าแต่ละกลุ่มตรวจสอบความสะอาดของถาด ถ้าไม่สะอาดก็จะให้ กลับไปล้างใหม่จนสะอาด ในอดีตไม่มีการตรวจสอบความสะอาด ทำให้นักเรียนบางคนไม่เห็น แก่ตัว และชี้แจงล้างถาดอาหารไม่สะอาด แต่เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร ทุกคนจะเลือกแต่ ถาดอาหารที่สะอาดมาใช้ ส่วนถาดที่สกปรกจะกองไว้ให้คนที่อ่อนแอกว่าใช้ ขณะที่เลือก ถาดอาหารจะกระทบกันเสียงดัง เกิดมลพิษทางเสียงมาก ครูกลุ่มสีจึงให้นักเรียนหาวิธีแก้ปัญหา ในกลุ่มสีของตนเอง นักเรียนได้จัดแบ่งหน้าที่ให้สมาชิกประจำกลุ่มทำการตรวจเช็คการล้าง ทำความสะอาดถาดของสมาชิกในกลุ่มสีของตนและแก้ปัญหาได้ ซึ่งเป็นตัวอย่างให้กลุ่มสีอื่น ๆ เห็น และปฏิบัติตาม แต่การดำเนินงานไม่ต่อเนื่อง

เมื่อรับประทานเสร็จ จะมีนักเรียนแต่ละกลุ่มทำหน้าที่ดูแล ปัดกวาด เช็ดถูโต๊ะ และโรงอาหาร เวลาที่เหลือก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติ เวลา 08.00 น. นักเรียนชายมักจะเตะ ฟุตบอลที่สนาม ส่วนผู้หญิง เด็ก เล็ก ๆ ก็จะวิ่งเล่น หรือนั่งคุยตามม้านั่งที่จัดวางใต้ต้นไม้ หรือ ทำความสะอาดห้องเรียนตามที่ครูประจำชั้นให้รับผิดชอบ ส่วนนักเรียนที่เป็นคณะกรรมการ นักเรียนจะแยกย้ายกันปฏิบัติหน้าที่ช่วยครูปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน ตั้งแต่ดูความปลอดภัยหน้า

ประตูโรงเรียน ตามอาคารต่าง ๆ เข้าแถวเคารพธงชาติตอนเช้า การรับประทานอาหารกลางวัน เวลา 11.30 น. และรับประทานอาหารเช้าในเวลา 17.00 น. หลังจากนั้นนักเรียนจะแบ่งกันทำหน้าที่ตามจุดที่รับผิดชอบทั่วโรงเรียนทั้งในอาคาร และรอบบริเวณ โรงเรียน จนถึงเวลา 18.00 น. นักเรียนหญิงทั้งหมด รวมทั้งนักเรียนที่พักอยู่หอชายเล็กจะเข้าหอพัก ส่วนนักเรียนหอชายใหญ่จะให้ฝึกซ้อมกีฬา เช่น การซ้อมฟุตบอล ซึ่งเป็นกีฬาโปรดของนักเรียนชาย เวลา 20.00 น. จะประชุมอบรมในเรื่องต่าง ๆ ตามปัญหาที่เกิดขึ้น หลังจากนั้นจึงสวดมนต์ไหว้พระ และเข้านอนเวลา 21.00 น. ส่วนวันเสาร์ – อาทิตย์ จะคล้าย ๆ กับวันธรรมดา เพียงตัดกิจกรรมการเรียนการสอนออกไป นักเรียนจะได้หยุดพักผ่อน ทำกิจกรรมส่วนตัวของตนเองได้มากกว่าวันธรรมดา

บทบาทหน้าที่ของครูหอพัก

ในโรงเรียนประจำ บุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อชีวิต และความเป็นอยู่ของนักเรียนมากที่สุด คือ ครูหอพัก ซึ่งจะต้องอยู่กับนักเรียนเกือบตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เมื่อปฏิบัติหน้าที่งานสอน หรืองานพิเศษ จนหมดเวลาราชการแล้ว ก็จะเป็นหน้าที่ของครูหอพักที่จะดูแลนักเรียนประจำในเรื่องต่าง ๆ เช่น การรับประทานอาหารเช้า การดูแลเรื่องการทำความสะอาดหอพัก หรือบริเวณต่าง ๆ ดูแลเรื่องสุขภาพอนามัยนักเรียน ทั้งในยามปกติ และยามเจ็บป่วยในเวลากลางคืน ถ้านักเรียนป่วยหนักก็ต้องพาไปรักษาที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ทำหน้าที่ประสานกับผู้ปกครอง และคณะครูที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในหอพักของตนเอง อบรมความประพฤติ รับผิดชอบเงินค่าใช้จ่ายที่ผู้ปกครองฝากไว้เป็นค่าใช้จ่ายประจำวันพานักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ นอกสถานที่ ครูหอพักเปรียบเสมือนพ่อแม่คนที่สองของนักเรียน ครูหอพัก 2 คน จะดูแลนักเรียนตั้งแต่ 50 – 70 คน ซึ่งเป็นภาระที่หนัก และก่อให้เกิดความเครียดแก่ครูหอพักมาก เพราะ ต้องคอยรับมือและแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดเวลา

คณะกรรมการนักเรียน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

ในภาคเรียนที่ 1 หลังจากที่นักเรียนมารายงานตัว ได้ประมาณ 2 – 3 สัปดาห์ จะมีการคัดเลือกประธาน และคณะกรรมการนักเรียน โดยคัดเลือกจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในชั้นปีนี้ จะเป็นปีที่นักเรียนทุกคนบอกว่าเหนื่อยมากที่สุด เพราะทุกคนต้องรับภาระการเป็นผู้นำ และเป็นผู้ช่วยครูทำหน้าที่ดูแลน้อง ๆ ในเรื่องต่าง ๆ ตั้งแต่การเข้าออกโรงเรียน การเข้าแถวตอนเช้า ตอนกลางวัน ดูแลเรื่องการทำความสะอาดบริเวณต่าง ๆ ความปลอดภัยของน้อง ๆ และเรื่องอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คอยช่วยเหลือ

ให้คำแนะนำ นอกจากนี้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมจึงได้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานรับผิดชอบทำหน้าที่หัวหน้าประจำกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่ค่อยมีบทบาทหรือรับผิดชอบมากนัก จากการสังเกตพบว่านักเรียนที่ผ่านการเป็นคณะกรรมการนักเรียนมาแล้ว จะเริ่มมีวุฒิภาวะความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น มีเหตุผลใจเย็น ไม่ก่อปัญหาให้ครูต้องแก้ไขมากเหมือนน้อง ๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 เป็นกลุ่มที่มีศักยภาพและเป็นผู้ช่วยสำคัญในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน เช่น งานกีฬา งานวันลอยกระทง งานวันไหว้ครู และกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญต่าง ๆ ทางศาสนา โดยหลายงานนักเรียนจะมีส่วนร่วมตั้งแต่การคิดรูปแบบงาน การจัดกิจกรรม การปกครองดูแลน้อง ๆ ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และเป็นระบบ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นเพียงมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามที่รุ่นพี่บอก แต่ยังไม่ได้รับโอกาสในการเป็นผู้นำมาทำนัก

งานบริการสุขภาพนักเรียน

ในอดีตงานบริการสุขภาพนักเรียนได้เริ่มขึ้น โดยโรงเรียนได้จัดมุมพยาบาลไว้ในห้องเรียน มีตู้ยาใส่ยาสามัญประจำบ้านที่จำเป็น และเตียงนอน 1 เตียง สำหรับให้บริการนักเรียนที่ป่วย โดยมีครูพลศึกษา รับผิดชอบดูแล แต่เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้ นอกจากจะพิการหูหนวกแล้ว ส่วนใหญ่จะมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ แข็งแรง เจ็บป่วยง่าย บางคนมีความพิการอื่น ๆ เช่น โรคหัวใจ ตาเข ปัญญาอ่อน แทรกซ้อนร่วมอยู่ด้วย ดังนั้นทางโรงเรียนจึงประกาศรับครูพยาบาล โดยทำหนังสือแจ้งติดประกาศตามโรงพยาบาล เพื่อรับ โอน ต่อมาในปี พ.ศ. 2529 จึงรับโอนครูที่มีวุฒิการศึกษาด้านผดุงครรภ์อนามัย และกำลังสำเร็จการศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์ (สุขศึกษา) เข้าทำงาน โดยให้ปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอนและครูพยาบาล ซึ่งระยะแรกจะเป็นการทำงานแบบตั้งรับ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาทั้งโรคติดต่อ และโรคไม่ติดต่อเป็นจำนวนมาก สภาพ ความเป็นอยู่ในขณะนั้นค่อนข้างขาดแคลน ทั้งอาหาร อาคารสถานที่คับแคบ หอพักมีนักเรียนอยู่อย่างแออัด นักเรียนที่เข้ามาอยู่ในโรงเรียน โดยเฉพาะเด็กเล็กมีปัญหาด้านสุขภาพให้ต้องแก้ไข คนหนึ่งไม่ต่ำกว่า 3 ปัญหาขึ้นไป ปัญหาพื้นฐานที่พบบ่อย ๆ ได้แก่ น้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ ฟันผุ หิด เหา กลากเกลื้อน โรคระบบทางเดินหายใจ พยาธิบาดแผล อุบัติเหตุต่าง ๆ บางช่วงเวลาก็จะมี โรคลมชักร่วมด้วย ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ครูพยาบาลได้พยายามประสานงานขอความอนุเคราะห์จากหน่วยงานราชการ และภาคเอกชนต่าง ๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ ในการแก้ไขให้การรักษาพยาบาลนักเรียนที่เจ็บป่วย ตลอดทั้งทำงาน

เชิงรุก เพื่อเป็นการป้องกัน และปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีในการดูแลรักษาสุขภาพของตนเอง
อบรมผู้นำอนามัย เพื่อให้มีความรู้ดูแลตนเอง ครอบครัวและชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่ ซึ่งได้รับการ
การตอบรับและความร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานภาคเอกชนเป็นอย่างดี ทำให้ปัญหาทุเลาลง

ปัจจุบัน โรงเรียนมีห้องพยาบาลเป็นสัดส่วน อยู่ชั้น 1 อาคารอเนกประสงค์
ห้องพยาบาลจะแบ่งพื้นที่เป็น 3 ส่วน คือ ด้านหน้าเป็นบริเวณที่ใช้สำหรับตรวจร่างกาย และ
ให้การรักษาพยาบาลนักเรียน พื้นที่ด้านในมีห้อง 2 ห้อง สำหรับนักเรียนที่ป่วย โดยแยกเป็น
ห้องสำหรับผู้ป่วยชายและผู้ป่วยหญิง แต่ละห้องมีเตียงนอน 4 เตียง พร้อมห้องน้ำแยกชาย -
หญิง ปัจจุบันแม้ว่า โรงเรียนจะได้รับการสนับสนุนในด้านอาคารสถานที่เกือบจะเต็มรูปแบบ
แต่จำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ทำให้หอพักค่อนข้างแออัด เมื่อนักเรียนคนใด
คนหนึ่งเกิดโรคติดต่อ เช่น โรคระบบทางเดินหายใจ หรือตาแดง ครูไม่สามารถส่งนักเรียน
กลับไปพักที่บ้านได้ เนื่องจากบ้านของนักเรียนอยู่ไกล หรือบางครั้งนักเรียนไป - กลับ
ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานตนเอง ให้ลูกมาเรียนหนังสือ ทำให้เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของ
โรค เป็นภาระที่หนักสำหรับครูพยาบาลเพียงคนเดียวที่ต้องทำหน้าที่ทั้งงานสอน งาน
รักษาพยาบาล งานส่งต่อนักเรียนที่ป่วยหนักไปโรงพยาบาล และปฏิบัติหน้าที่พิเศษอื่น ๆ ตามที่
ได้รับมอบหมาย รวมทั้งการติดต่อประสานงาน ขอความร่วมมือทั้งภายในและภายนอก เพื่อ
แก้ไขปัญหาสุขภาพของนักเรียนให้อยู่ในสถานะที่ปกติสุขให้มากที่สุด โดยมีกลุ่มนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนที่สนใจด้านงานสุขภาพเป็นกำลังสำคัญในการดำเนินงานบริการ
สุขภาพ

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ได้รวบรวมข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 ราย
จากแฟ้มประวัติของนักเรียน การสอบถามข้อมูลจากครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูนอนอน
จากตัวนักเรียน และจากการสังเกตทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน ดังมีรายละเอียดดังนี้

กรณีศึกษาคนที่ 1

วัตร อายุ 13 ปี เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หูซ้ายมีระดับการ
ได้ยิน 95 เดซิเบล หูขวา ระดับการได้ยิน 97 เดซิเบล ภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดเชียงราย ใน
ระดับประถมศึกษาได้เรียนร่วมกับนักเรียนปกติใกล้บ้าน ต่อมาเมื่อมี โรงเรียนการศึกษาพิเศษ
เชียงราย จึงย้ายมาเรียนอยู่ที่ โรงเรียนแห่งนี้ โดยนักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางด้านสติปัญญา และบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เด็กชายวัตร ได้ย้ายเข้ามาเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมกับเพื่อน ๆ จำนวน 9 คน โดยพักประจำอยู่ในหอพักของโรงเรียนในภาคเรียนที่ 1 วัตรค่อนข้างจะเก็บตัว เงียบ ไม่พูดคุย จนทำให้ครูหลายคนเข้าใจว่า วัตร หุนหวก พูดไม่ได้เช่นเดียวกับนักเรียนคนอื่น ๆ ต่อมาเมื่อครูดูแลการตรวจวัดออติโอแกรมแล้ว พบว่า วัตร ยังหลงเหลือการได้ยินอยู่บ้าง จึงได้พยายามกระตุ้นให้เด็กได้พูดคุยสื่อสารกับครู โดยครูจะสื่อสารทั้งการพูดและใช้ภาษามือ เพื่อกระตุ้นการฟัง การพูด ขณะเดียวกันเพื่อให้วัตรได้จดจำภาษามือที่จะใช้ในการสื่อสารกับนักเรียนหุนหวกคนอื่นในโรงเรียน ในด้านการอ่าน การเขียน วัตร ยังอ่านและเขียนผิด ๆ ถูก ๆ ความสามารถด้านนี้นับว่ายังด้อยกว่าเด็กปกติในระดับชั้นเดียวกัน

กรณีศึกษาคนที่ 2

ศักดิ์ อายุ 14 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 110⁺ เดซิเบล หูขวา 110⁺ เดซิเบล ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย เป็นบุตรคนที่ 2 มีพี่ชาย 1 คน มีร่างกายปกติ พ่อแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ฐานะยากจน ศักดิ์คลอดที่บ้าน และไม่ทราบสาเหตุของความพิการครบครัน ทั้งสองฝ่ายไม่มีประวัติพิการ หุนหวก ศักดิ์เข้าเรียนชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ได้ตอบกับครูโดยใช้ภาษามือ ไม่ค่อยออกเสียงพูด มีนิสัยก่อนไปทางผู้หญิง แต่ก็ไม่แสดงออกมากนัก พักอยู่ในหอชายเล็ก มีบทบาทช่วยเหลือตนเอง ในหอพักมาก โดยจะช่วยดูแล น้อง ๆ ควบคุมน้องเข้าแถวได้อย่างมีระเบียบ นอกจากนี้เวลาน้อง ๆ ป่วย ต้องรับประทานยาแก้แค้นอย่างต่อเนื่อง ศักดิ์สามารถดูแลการให้น้องรับประทานยาได้เป็นอย่างดี ศักดิ์เป็นเด็ก ตัวเล็กมีน้ำหนักส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งทำให้เสี่ยงต่อการเจ็บป่วยได้ง่ายกว่าเด็กทั่วไป

กรณีศึกษาคนที่ 3

เสก อายุ 17 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 110⁺ เดซิเบล หูขวา 101 เดซิเบล มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอดอยเต่า จังหวัดเชียงใหม่ เป็นลูกชายคนโต มีน้องชายพิการซ้ำซ้อนด้านร่างกาย และสมอง ซึ่งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ 1 คน แม่ต้องพาน้องชายเข้ารับการบำบัดรักษาที่สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ จังหวัดเชียงใหม่ เดือนละ 4 ครั้ง พ่อแม่แยกทางเดิน โดยทิ้งให้แม่ที่มีอาชีพรับจ้าง ฐานะยากจนดูแลลูกชายสองคนเพียงลำพัง เสกเข้ามาเรียนเป็นนักเรียนประจำอยู่ ชั้นอนุบาล 1 ของโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 จนถึง

ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่โรงเรียน ยกเว้นช่วงปิดเทอมแม่จะรับกลับบ้านซึ่งเป็นเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ประมาณ 3 เดือน เสกเป็นเด็กที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ดี มีความรับผิดชอบ ชื่อสัตย์ ค่อนข้างอ่อนโยน ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้อาจเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากการได้รับความรัก ความอบอุ่นจากแม่ จากการสังเกตของครูแม่ครอบครัวจะเจอมรสุมที่หนัก และรับภาระดูแลลูกที่พิการซ้ำซ้อนอีก 1 คน แต่แม่ของเสกก็ไม่ได้ละทิ้งเสก และน้องชาย ยังคงมาเยี่ยมเยียนเมื่อมีโอกาส และรับกลับบ้านตามกำหนดเวลาทุกครั้ง อย่างสม่ำเสมอ ในปีการศึกษา 2549 ทางนักเรียนจึงคัดเลือกให้รับรางวัลผู้ปกครองคนพิการดีเด่น งานแนะแนว ได้จัดทุนการศึกษาให้เสกอย่างต่อเนื่อง เสกค่อนข้างตัวเล็กจึงอยู่หอชายเล็ก มีบทบาทในการดูแลน้อง ๆ ที่อยู่ในหอพัก ตั้งแต่ดูแลทำความสะอาดหอพัก ดูแลการอาบน้ำ แต่งตัวของน้อง ๆ การควบคุมดูแลการเข้าแถวรับประทานอาหารเช้า เป็นต้น

กรณีศึกษาคนที่ 4

ก๊ฟ อายุ 15 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 108⁺ เดซิเบล หูขวา 112⁺ เดซิเบล ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอสอง จังหวัดแพร่ เป็นบุตรสาวคนเดียวของครอบครัว พ่อและแม่มีอาชีพทำนา ทำไร่ ฐานะยากจน แต่ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่น ก๊ฟเป็นนักเรียนประจำอยู่โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร เมื่ออายุได้ 6 ปี พ่อและแม่ได้นำก๊ฟมาสมัครเรียนชั้นอนุบาล 1 จนปัจจุบันก๊ฟเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก๊ฟเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่ค่อยพูด ไม่มีปัญหาด้านความประพฤติ การเรียนค่อนข้างดี เพราะตั้งใจเรียน ชอบใช้ภาษามือในการสื่อสารมากกว่าการพูดออกเสียง ยังไม่มีบทบาทเด่นทั้งในหอพัก หรือห้องเรียน

กรณีศึกษาคนที่ 5

พร อายุ 15 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 110⁺ เดซิเบล หูขวา 110⁺ เดซิเบล ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา คลอดก่อนกำหนดที่โรงพยาบาลพะเยา น้ำหนักแรกคลอด 1,710 กรัม เป็นลูกคนโต มีน้องชาย 1 คน ซึ่งมีร่างกายปกติ พ่อแม่มีอาชีพทำนา และรับจ้างทั่วไป ครอบครัวอยู่ร่วมกัน พรเข้าเรียนชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ในปีการศึกษา 2541 เป็นนักเรียนประจำ พรมีรูปร่างเล็ก น้ำหนัก-ส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์ การเรียนอยู่ในระดับ ปานกลาง ค่อนข้างเงียบ และเรียบร้อย

กรณีศึกษาคนที่ 6

สวย อายุ 19 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 110⁺ เดซิเบล หูขวา 110⁺ เดซิเบล นับถือศาสนาคริสต์ เป็นชาวเขาเผ่ามูเซอร์ มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

คลอดที่บ้านและพิการแต่กำเนิด เป็นบุตรคนแรก มีน้องชาย 1 คน พ่อแม่แยกทางกัน ingsให้
 สบายอยู่ในอุปการะของแม่ ซึ่งทำงานรับจ้างเพื่อหาเลี้ยงลูก 2 คน เพียงลำพัง สบายเข้ารับ
 การศึกษาที่โรงเรียนบ้านหนองเจียว ซึ่งเป็นโรงเรียนปกติอยู่ใกล้บ้าน จนจบชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 3 และเข้ารับการตรวจการได้ยินที่โรงพยาบาลนครพิงค์ เพื่อลงทะเบียนคนพิการในปี
 พ.ศ. 2546 หลังจากนั้นจึงถูกส่งตัวเข้ามาเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนโสตศึกษา
 ออนุสารสุนทร ชีวิตในเมืองและอยู่ท่ามกลางคนหูหนวกด้วยกัน ทำให้พร่องข้างจะมีความสุข
 กว่าอยู่ที่บ้าน สบายไม่ค่อยสบาย แต่ร่าเริง รักสวย รักงาม จะใช้ภาษามือ และพยายามออกเสียง
 ประกอบ แต่ฟังไม่ได้ศัพท์ เพราะไม่ได้ผ่านการฝึกพูดที่ถูกต้อง มาตั้งแต่เล็ก ๆ แม้จะอายุ
 มากกว่าทุกคนในห้อง แต่ดูฉิวเฉาะและผลการเรียนเมื่อเทียบกับเพื่อนในห้องที่อายุน้อยกว่าแล้ว
 สบายจะเรียนหนังสืออยู่ในระดับปานกลาง มีความกล้าในการพูดคุยโต้ตอบในชั้นเรียน ในหอพัก
 ได้รับผิดชอบในการทำหน้าที่ดูแลความสะอาดเช่นเดียวกับนักเรียนคนอื่น ๆ ยังไม่มีบทบาท
 โดดเด่นตามอายุมากนัก

กรณีศึกษาคนที่ 7

ดา อายุ 16 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 100+ เดซิเบล หูขวา 100 เดซิเบล เป็น
 ชาวเขาเผ่าอาข่า นับถือศาสนาคริสต์ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย เป็น
 บุตรคนที่ 5 มีพี่ชาย 2 คน พี่สาว 2 คน พ่อแม่มีอาชีพทำไร่ อยู่ด้วยกัน ดาเกิดที่บ้าน พิการ
 แต่กำเนิด โดยไม่ทราบสาเหตุ เข้ามาเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2543 เป็น
 นักเรียนประจำ ดาค่อนข้างฉลาด เรียนหนังสืออยู่ในเกณฑ์ดี อ่านออกเขียนได้มากกว่าเพื่อน
 ใช้ภาษามือในการสื่อสาร โดยพยายามออกเสียงพูด ซึ่งฟังได้ไม่ชัด สุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์

กรณีศึกษาคนที่ 8

ดาว อายุ 15 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 108 เดซิเบล หูขวา 110 เดซิเบล คลอด
 ปกติที่โรงพยาบาล เป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ซึ่งมีอาชีพรับจ้างทั่ว ๆ ไป ฐานะยากจน
 ครอบครัวอบอุ่น ดาวเป็นเด็กเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ชอบพูดคุยโดยใช้ภาษามือ และ
 พยายามออกเสียงแต่ไม่ชัดเจน ฟังไม่ได้ศัพท์ กล้าแสดงออก สามารถสื่อสารโต้ตอบกับครู
 และเพื่อน ๆ ได้อย่างมั่นใจ ไม่เกรงกลัวใคร นิยกล้ายเด็กผู้ชาย เข้าเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่
 โรงเรียนโสตศึกษาออนุสารสุนทร ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 จนถึงปัจจุบัน เป็นนักเรียนประจำ

กรณีศึกษาคนที่ 9

พ่อง อายุ 15 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 110⁺ เดซิเบล หูขวา 110⁺ เดซิเบล เป็นชาวเขาเผ่ามูเซอร์ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ พ่อตาย แม่หายสาบสูญอาศัยอยู่กับตายาย ซึ่งเล่าว่าต้องดูแลรับผิดชอบหลาน ๆ หลายคน เนื่องจากพ่อแม่ของเด็กมีปัญหาถูกจำคุก เนื่องจากค้ายาเสพติด เด็ก ๆ ในหมู่บ้านที่ครอบครัวแตกแยกหลายคนจะได้รับ การอุปการะจากพระภิกษุรูปหนึ่ง โดยผู้ชายจะให้มาอาศัยอยู่ในวัด อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเด็กวัดหรือให้บวชเป็นสามเณร เพื่อจะได้เรียนหนังสือ ส่วนพ่อง ผู้ใหญ่บ้านและกำนัน ออกหนังสือรับรอง และขอความอนุเคราะห์โรงเรียน พระได้เมตตาอุปการะพ่องตั้งแต่เด็ก ในปี พ.ศ. 2541 ได้พยายายและพ่องมาสมัครเรียนชั้นอนุบาล 1 ที่โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร นับตั้งแต่นั้นมาพ่อง ก็เป็นนักเรียนประจำ และอยู่ที่โรงเรียนจนถึงปัจจุบัน โดยมีพระภิกษุมายิ้มเขียนเป็นครั้งคราว พ่องเป็นนักเรียนที่เรียนดี มีความประพฤติดีมาตลอดงานแนะแนวได้จัดหาทุนการศึกษาให้กับพ่อง เพื่อให้ไว้ใช้จ่ายในเวลาจำเป็นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันในชั้นเรียนพ่องจะตั้งใจเรียน อยู่ในกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่าน เขียน ได้ดี ในหอพักจะมีหน้าที่รับผิดชอบในการทำความสะดวกตาม จุดต่าง ๆ เช่นเดียวกับนักเรียนหญิงคนอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน ยังไม่มีมีบทบาทโดดเด่นในโรงเรียนมากนัก ได้รับการยอมรับจากพี่ ๆ และเพื่อนในชั้นเรียนดี

กรณีศึกษาคนที่ 10

ยา อายุ 15 ปี ระดับการได้ยิน หูซ้าย 87 เดซิเบล หูขวา 97 เดซิเบล มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอสบเมย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นบุตรคนสุดท้ายของ มีพี่ชาย 2 คน พี่สาว 1 คน ทั้งหมดปกติ ยกเว้นยาเพียงคนเดียวที่พิการทางการได้ยิน เนื่องจากขณะที่แม่ตั้งครรภ์ได้กินยาเพื่อขับเอาเด็กออก แต่ไม่ได้ผล ยาลอดที่บ้าน พัฒนาการด้านการเจริญเติบโตปกติ ยกเว้น การพูดแม่บอกว่ายาเริ่มหัดพูดตอนอายุ 2 ปี แต่ก็พูดไม่ได้มาก เมื่ออายุได้ 3 ปี เข้ารับการตรวจการได้ยินที่โรงพยาบาลมหาราช นครเชียงใหม่ อย่างเข้าสู่วัยเรียน ยาเรียนหนังสือที่โรงเรียนอนุบาลสบเมย จนถึงระดับ ชั้นประถมปีที่ 3 แม่จึงให้ย้ายมาอยู่ที่โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ในปีการศึกษา 2546 โดยพักประจำอยู่ในหอพักของ โรงเรียน ยาจะใช้ภาษามือและพูดค่อนข้างชัด เพราะยังหลงเหลือการได้ยินอยู่บ้าง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนเดียวกัน ในช่วงสามปีแรกยายังไม่ค่อยมีบทบาทในระดับโรงเรียนมากนัก จนกระทั่งโรงเรียนได้จัดกีฬา แต่ละกลุ่มก็จะคัดเลือกสมาชิกเพื่อร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ถู๋ปาย เป็นนักกีฬา เซียร์ลีดเดอร์ กองเชียร์ ขณะนั้นยายังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กำลัง

อย่างเข้าสู่วัยรุ่น หน้าตาดี ผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง ค่อนข้างเฉลียวฉลาด กล้าแสดงออก จึงได้รับการคัดเลือกจากรุ่นพี่ ครูกลุ่มสี่ ให้เป็น เซียร์ลิตเตอร์ร่วมกับรุ่นพี่ ซึ่งส่วนใหญ่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-4 จากการสังเกตการฝึกซ้อมและการแสดง ยามีทักษะความสามารถทัดเทียมกับรุ่นพี่ ส่งผลให้ทีมเซียร์ลิตเตอร์ได้รับรางวัลชนะเลิศ จากผลงานการทำกิจกรรมครั้งนั้น ทำให้ยาเริ่มเป็นที่รู้จักของครูและรุ่นพี่ แม้จะมีปัญหาครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกทางทิ้งให้ลูก ๆ อยู่ตามลำพังกับแม่ที่มีอาชีพรับจ้างหาเลี้ยง แต่ยาก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้โดยไม่ได้สร้างปัญหาให้กับแม่ พี่สาว หรือครูแต่อย่างใด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved